

DÁŠEŇKA JINAK - CO SI MYSLÍ DÁŠEŇKA U NOVÉHO PÁNÍČKA

Magdaléna Šubrtová, 8 let

Kapitola první, Dášeňka a pejsek

Jé, kde to jsem? Stěny jsou tu bílé. A nikdo tu není. Jé, copak to támhle leží? Má to ocásek, jú, a i ouška. A má to i přední a zadní nožičky. No ne! To je snad taky pejsek! Utíkám k tomu. Začnu to očmukávat. Jé, ono se to hýbe! Leknu se. Běžím od toho. A ono se to pořád hýbe. Najednou někdo přijde. Položí mi na zem misku toho dobrého bílého. Běžím k tomu a ponořím do toho čumáček. Jé, ouha! Ten pejsek se zvedne a jde k té mé misce s tím bílým. Přiblíží se k tomu a ponoří do toho tlamičku i s čumáčkem. Zavrčím na něj. Co si to dovoluje? Hafan jeden! On se na mě podívá a začne na mne štěkat. Já se rozzlobím. Zavrčím na něj a začnu také štěkat. Najednou ten někdo přijde. Chytne toho druhého psa za zátylek a nese ho pryč z místnosti. Pes začne štěkat, vrčet a všelijak se kroutit, aby ho ten člověk pustil. Člověk ho vynese pryč s velikým štěkotem. Já se otočím. Pyšně utíkám k misce toho bílého a začnu to hltavě pít. Potom se oklepu a utíkám na výzvědy.

Kapitola druhá, Dášeňka na výzvědách

Prvně se porozhlédnu po místnosti. Jú, a hele! Támhle jsou ty tvrdé, jak tomu lidé říkají, schody. Utíkám k tomu. Začnu se sápat na ten první. Ale uklouznu a udeřím se do čumáčku. AU! Začnu kňučet. Po chvíli už na to ale úplně zapomenou, protože vidím, že nahoře, nad těmi schody je kotě. Okamžitě se za ním rozeběhnu. Kotě se lekne a utíká pryč. Najednou se mi skvěle podaří dostat se nahoru do schodů a už mi zbývá jen ten poslední. S velikou námahou se dostanu i přes něj. Hned běžím za kotětem. Jé, ale ono tu není. Ale za to je tu mnoho jiných zajímavých věcí. Třeba taková hlučná věc. Taková věc, která pořád něco říká. Pak tam někteří pejsci, nebo kdo to je, pořád něco zpívají a jsou hluční. (rádio.) Začnu na to štěkat. Ale ono si to klidně pořád mluví a zpívá. Rozzlobím se na to. Začnu na to vrčet a hlasitě štěkat. Pak na to skočím. Ono to ale pořád mluví! Pořádně se do toho opřu a ono se to převalí. Trochu to zarachotí. Naposledy na to našťvaně štěknu a se zvednutým ocáskem odkráčím pryč. Najednou mě ale něco prudce udeří do hlavy. Byly to hrábě. Ty už znám od bývalého pána. Začnu hlasitě kňučet a rozzlobeně vrčet na ty hrábě. Hrábě na to nic neříkají. Mlčí. Ale tu si vzpomenu na to kotě. Rozběhnu se v té tmě někam hledat kotě.

Kapitola třetí, Dášeňka a kotě

Najednou uslyším mňoukání. Podívám se za sebe. Je tam to rezavé kotě. Je na něj lépe vidět. Rozběhnu se za ním. Kotě utíká a utíká a já odvážně běžím za ním. Kotě běží někam, kde já to ještě vůbec neznám. A kotě se najednou zastaví u okna. Podívá se na mě a zasyčí. Já na něj rozzlobeně vyštěknu. Začnu vrčít. Kotě začne vztekle mňoukat a prskat. A najednou se ke mně obrátí zády a skočí z toho okna. Mám v plánu také skočit, ale podívám se z toho okna a zatočí se mi hlava. Je to hrozná výška. Naštvu se. Kotě se mi totiž začne dole vysmívat. Pak utíká k plotu a přežije přes něj. Já začnu štěkat. Otočím se a utíkám zase pryč. Snažím se najít ty schody, ze kterých se dá zase dostat do té bílé místnosti. Ale marně. Leknu se. Všude je tma. Najednou ale uslyším nějaké tlumené volání. Zaostřím. Slyším volání nějakého člověka. A pak nějaké štěkání. Rozeběhnu se po zvukách. Běžím a běžím a hlasy jsou hlasitější a hlasitější. Až v nějaké dáli uvidím trochu světla a stín pejska. Zajásám. Rozběhnu se za tím světlem. Mám velikou radost. Je to čím dál tím blíž. Ale najednou mě zase něco prudce udeří do hlavy. Převalím se na záda. Byly to zase ty hrábě. Už na ně neštěkám. Jen se zvednu a pomaleji s kňučením utíkám za tím pejskem. Už jsem skoro u něj, ale najednou mě někdo chytne a vynáší do toho světla. Byl to zase nějaký člověk. Mám radost, ale začnu na něj vrčít, ať mě pustí. Člověk mě pustí a dá mi do misky pod nos trochu toho bílého. Druhý ten pes se k tomu ale také rozběhne. Ponoří do toho čumáček a tlamičku. Začnu na něj vrčít a štěkat. Pejsek se na mě podívá a začne také hrozně štěkat a vrčít. Tak na sebe štěkáme a vrčíme, ale najednou mě někdo chytne a nese mě k nové misce s tím bílým. Začnu z toho hltavě pít. Mám radost, že už nejsem v té děsivé tmě.

Čtvrtá kapitola, Dášeňka na zahradě

Když dopiju to dobré bílé, utíkám ke dveřím. Dveře z bývalého domova nemám ráda, a proto k nim jdu opatrně. Dveře jsou otevřené. Vyběhnu jimi a utíkám před tím druhým pejskem. Utíkám a utíkám a najednou jsou přede mnou další dveře. Ty jsou však jen pootevřené. Pomalu je čumáčkem otevřu a jen tak tak utíkám jimi před tím druhým psem. Najednou jsem na kluzké a ledové podlaze, která zebe do tlapek. Začnu kvičet, ale jako odvážný pes to vydržím a co nejrychleji utíkám otevřenými dveřmi ven do zahrady. Tam je ten plot, který přešlo to kotě. Začnu na to kotě štěkat, protože je pořád ještě na stromě. Kotě začne kvičet a pištět, prskat, syčet a zuřivě mňoukat. Naštvu se, začnu vrčít a hlasitěji štěkat a drát se přes plot na druhou stranu. Kotě sleze ze stromu. Utíká po trávě za dům, který je na té zahradě. Naštvu se. Ještě, aby mi to kotě tak uteklo! Zatím mě doběhne ten pes. Asi pochopí, že štěkám na kotě, a začne štěkat a vrčít také. Kotě už není vidět. Najednou ale za námi běží náš pán. Lekneme se. Chytne nás a nese nás domů. My začneme zuřivě štěkat a vrčít. Člověk něco říká.

Pátá kapitola, Dášeňka na procházce

Když nás náš páníček donesl domů, vzal cosi do ruky a začal to přidělovat za ten provázek, co má ten druhý pes kolem krku. Psovi to obzvlášť nevadilo. Pak přišla řada na mě. Páníček ale uchopil do ruky něco jiného a začal mi to vázat kolem krku. Začnu vrčet. Různě se kroutit, ale páníček to nevzdává. Nakonec se mu podaří mi přivázat ten hrozný provázek kolem krku. A pak ale ještě vezme do ruky to, co vzal na toho druhého pejska a začne mi to přidělovat za ten hrozný provázek kolem krku. Nelíbí se mi to. Odvážně bojuji s mým neodbytným páníčkem a nenechám si nic takového líbit. Páníček mne ale chytne do rukou a než stačím mrknout, tak mi přidělá ten provázek za ten provázek kolem krku, stejně jako tomu druhému pejskovi. Pak nás oba chytne za ten provázek a vede nás na zahradu. Nelíbí se mi, že nemůžu jít, kam chci. On totiž pevně drží ty provázky a vede nás ze zahrady na silnici. Na silnici jsou různé domy a u nich zahrady s dalšími psy, kteří na nás začnou štěkat. My se na ně také rozštěkáme a oni začnou vrčet a zuřivě se točit. My na ně začneme také vrčet. Ale páníček s námi trhl, abychom přestali. My se s druhým psem rozeběhneme za těmi psy, kteří na nás tolik vrčí. Ale páníček nám to nedovolí. To už mě opravdu naštvě. Přiběhnu k němu a kousnu ho do nohy. On zakvičí a přitáhne si mě k noze. Pleskne mě. To se mi nelíbí. Začnu na něj vrčet, ale brzy na to zapomenou, protože ostatní psi na nás začnou zase štěkat a vrčet. Po nějaké době už si jich přestaneme všimnout. Jdeme na kopec na louku. Náš pán nás tam dovede a oddělá nám ten provázek z toho hrozného provázku, který máme kolem krku. Radostně se rozeběhnu na kopec a začnu hlasitě štěkat. Totéž udělá i ten druhý pes, který už je vlastně skoro můj kamarád.

Kapitola šestá, Mytí

Když jsme se pořádně vyběhali, běželi jsme se napít k potůčku. Najednou k nám ale přijde náš pán a zase nám přidělá ten hrozný provázek. A vede nás domů. Ze začátku se zase vztekám, pištím, ječím, štěkám hlasitě a vrčím. Sešli jsme s kopce a utíkali co nejrychleji z lesa, abychom zase viděli ty uštěkané psy. Když jsme došli domů, pán nás vzal a oddělal nám oba ty strašné provázky. Pak ale vzal toho druhého psa a strčil ho do takové divné mísy. Pak vzal něco do ruky a spustil na něj vodu. Psovi to nijak zvlášť nevadilo. Pán ho vyndal, utřel nějakou divnou látkou a pak vzal mě. Mně se to nelíbí. Začnu se vztekat a vrčet. Pán mě ale rychle pustil do té divné mísy a pustil na mne vodu. To se mi hrozně nelíbí. Začnu štěkat, pištět a vrčet. Náš pán mě ale po chvíli vyndá a také usuší tou divnou látkou, u čehož se musím také hodně naštvět a vybojovat. Pak nás vezme a položí na zem do takového pelíšku. Sám si lehne na nějaké dřevo pokryté také hustou látkou. Už jsem unavená. Lehnu si do pelíšku a zavřu oči.

Kapitola sedmá, Jaké to bylo v noci

Ze spaní mě a pejska v noci probudilo vysoké vytí. Leknu se. Jdu se podívat k oknu. Chce se mi spát. Ale vidím, že různí psi na zahradě vyjí. Začnu tedy také výt. Ale našemu pánovi se to moc nelíbí. Probere se a chytne nás a uloží do pelíšku. Začne nám vyprávět pohádky. Pohádka pro Dášeňku Víš, Dášeňko, jsem rozespálý a nevím, co ti vyprávět. No, tak něco prostého. Tak třeba O masové chaloupce. Tak poslouchej, Dášeňko. Byli jednou jedni kamarádi. Byli to psi. Jeden se jmenoval Voříšek a druhá se jmenovala Jitřenka. Voříšek byl Vořech, míšenec vlčáka a kolie. Měl čistou hnědou barvu. A Jitřenka byla čistokrevný retrívr. Měla skoro zlatou krásnou barvu. No, a jednoho dne se rozhodli, že půjdou zahrabat kost. Vydali se odpoledne. Pro jistotu si důkladně označkovali každý strom. No, však jsou to psi... došli na paseku a zahrabali kost. Když se vraceli zpátky, řekli si, že si to vezmou druhou cestou, ale byli ospalí a nedošlo jim, že si to neoznačkovali. A když už byli skoro doma, začalo se stmívat. Voříšek a Jitřenka už skoro vůbec neviděli na cestu, a proto se rozhodli, že se vrátí na louku a odtamtud půjdou stejnou cestou domů. Ale už ani nevěděli, kudy na louku. Zkrátka zabloudili. Ale Voříška napadlo, že když poběží k potůčku a odtamtud se podívá do dálky, že třeba uvidí alespoň nějaké světlo, ke kterému by mohli dojít a odtamtud jít na louku. Že je prý od potůčku všechno vidět. Jitřenka nebyla vůbec proti. Proto běžel Voříšek k potůčku a odtamtud se podíval do dálky. A také, že uviděl malinký záblesk bílého světla. Zajásal. Řekl to Jitřence, která měla také radost. Oba se tedy vydali podél potůčku za světlem. Šli a šli a světlo se k nim postupně přibližovalo. Až nakonec došli k malé chaloupce na kraji lesa pokryté samým masem a salámem. Voříšek a Jitřenka se oblizovali až za ušima. Nevydrželi to a vyškrábali se na střechu chaloupky. Tam se s chutí pustili do salámu a do masa. V domku ale bydlela stará kočka, která byla zlá a byla to zlá čarodějnice. Zrovna vařila lektvar zapomnění, ale najednou uslyšela mlaskání nad hlavou. To ji trochu vyplašilo, pak se ale podívala ven a celá zrudla. Rozzuřila se a začala na pejsky křičet a koštětem je vymetat ze střechy. Pejsci to nečekali. Vylekali se a rychle seskočili ze střechy a uháněli, co jim nohy stačili, aby rychle utekli před čarodějnici. Stará kočičí čarodějnice je ale dohonila a chtěla je za trest, že jí jedí střechu nad hlavou, celé zmočit, aby jim byla zima a už si toto příště ušetřili. Chytla proto pejsky za ocas a strčila je do potoka. Pejsci do potoka ale nespadli, chytli se za ruce a potok jen tak tak přeskočili. Čarodějnici to naštvalo. Skočila přes potok za pejsky, ale ti do ní strčili při přeskoku a čarodějnice sebou plácla do vody. Zrovna začínalo pršet. Ve vodě byl velký proud a čarodějnice voda unesla. Pejsci celí šťastní zase přeskočili potok a utíkali domů. Tohle už byla ta správná cesta.

TAK, DÁŠO, UŽ SPÍŠ